

Lange: Der er vel fra alle Sider Enighed om, at i den nuværende Situation er en Kornordning nødvendig, og man kan vel ogsaa gaa ud fra, at der er Enighed om, at den Kornordning, man skal have, maa have fastere Former end den, vi har levet under i det sidste Aar.

Naar man ser hen til den ringe Margen, der er mellem Beholdningerne af Brødkorn og det Behov, der vil være, inden man kan begynde at bruge den nye Høst, maa man sige, at Lykken har været bedre end Forstanden. Hvis blot enkelte Ladninger af dem, der kom ind før den 9. April, var blevet forsinket, eller enkelte af dem var forlist — og der var jo stor Fare for, at de kunde krigsforlise —, var vi kommet i en meget prekær Situation. Man kan vel ikke sige, at vi endnu er ude over alle Vanskeligheder, men man kan jo haabe paa, at Høsten maa gaa let og glat, og at Varer af den nye Høst ret hurtigt vil komme frem; men nogen absolut Sikkerhed for, at der ikke vil komme Vanskeligheder, at ikke Høsten kan blive forsinket, er der selvfølgelig ikke, og derfor tror jeg, man fra alle Sider maa være glad over, at man ikke i det kommende Høstaar vil indrette sig paa et saa løst og usikkert Grundlag som det, man har arbejdet paa i det sidste Aar, men at vi faar en Kornordning som den, der her er stillet Forslag om.

Om Lovforslagets Enkeltheder er der forskellige Meninger, men Resultatet er jo fremkommet gennem langvarige Forhandlinger med Landbrugsorganisationerne. Naturligvis har alle de modstridende Interesser haft Lejlighed til at gøre sig gældende, og man er kommet til dette Resultat, der er et Kompromis, som man sikkert fra alle Sider maa bøje sig for. Lovforslaget er ogsaa nu blevet vedtaget i det andet høje Ting med et meget stort Flertal og er kun undergaaet nogle ganske faa, og jeg kan vel sige mindre betydningsfulde Ændringer, saa selv om man kunde ønske enkelte Ting ændret i Lovforslaget, gaar jeg ud fra, at der ingen Mulighed er herfor.

En af de Ting, der har været kritiseret, er Bestemmelserne i § 1 om Afleveringspligtens Omfang, og der kan vel heller ikke være Tvivl om, at denne Afleveringspligt for visse store Gaarde kan blive byrdefuld, særlig hvis disse Gaarde faar en

mindre god Høst, eller andre særlige Forhold gør sig gældende. Der er vel ingen Tvivl om, at der i visse Egne af Landet vil blive en ringe Høst i Aar, selv om en Høst, der tegner ringe, i Almindelighed giver noget mere, end man har tænkt sig, ligesom det omvendt i Almindelighed gaar saaledes, at en Høst, der tegner overvældende godt, giver mindre, end man har troet. Men saavel Tørken i Foraaret og i Sommer som Frost i Vinter vil sikkert have sat sig saadanne Spor, at nogen meget stor Høst vil der ikke fremkomme.

Hvad Afleveringspligten angaar, er der heller ingen Tvivl om, at det kan være lidt vanskeligt med den store Aflevering for visse Ejendomme, som har andre Afgrøder. Jeg kan eksempelvis nævne en Afgrøde som Kartofler, der for Befolkningens Ernæring er lige saa nødvendig eller i hvert Fald omtrent lige saa nødvendig som Brødkorn, og de Folk, der har store Kartoffelarealer, kan naturligvis komme i en lidt vanskelig Situation. Der er andre særlige Forhold, og mange kunde maaske nok have ønsket, at man fik en Ordning, der aabnede Mulighed for Dispensationer i saadanne Tilfælde. Men netop det, at Forholdene er saa mangeartede og saa forskellige, gør vel, at det for det første ikke er nemt at fastsætte bestemte Hovedregler for saadanne Dispensationer, og dernæst, at det vilde føre til, at Resultatet af Afleveringen blev meget usikkert. Derfor er der vel ikke nogen anden Fremgangsmaade end den, man her er naaet til: at de Ejendomme, der har en daarlig Høst, og de Ejendomme, der præges af andre Forhold, jeg har nævnt, maa tage Forbehold og saa faar Lov til at tilbageholde visse Kvanta til de forskellige Formaal, som disse Ejendomme har.

Men man kan ikke se bort fra, at denne Tilbageholdelsesret kun levner knappe Kvanta til de forskellige Formaal. Der er f. Eks. et Spørgsmaal, som vist har været nævnt, uden at der dog er sket nogen Ændring, nemlig Bestemmelsen om, at man maa tilbageholde det Kvantum Saa-sæd, der er nødvendigt til en Kornafgrøde som den, man har haft i 1940. Det er maaske vanskeligt at gaa bort fra denne Bestemmelse, men der er ingen Tvivl om, at der er Landejendomme, som har haft Afgrøder, de er nødt til at gaa bort fra i